

Αντρέα
Καμιλλέρι
Πυραμίδα
από λάσπη

μια υπόθεση
για τον επιθεωρητή
Μονταλμπάνο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

Ο ΗΧΟΣ ΤΗΣ ΒΡΟΝΤΗΣ ήταν τόσο δυνατός, ώστε όχι μόνο ξύπνησε κατατρομαγμένος ο Μονταλμπάνο, αλλά λίγο έλειψε να πέσει και από το κρεβάτι.

Πάνω από μια βδομάδα έβρεχε ασταμάτητα, δίχως λεπτό διακοπή. Είχαν ανοίξει οι καταρράκτες του ουρανού και μάλλον δε σκόπευαν να κλείσουν.

Δεν έβρεχε μόνο στη Βιγκάτα αλλά σε ολόκληρη την Ιταλία. Στον βορρά είχαν γίνει πλημμύρες που προκάλεσαν ανυπολόγιστες ζημιές και είχαν εκκενωθεί αρκετά χωριά. Αλλά και στον νότο ο καιρός δεν αστειευόταν, χείμαρροι ξεροί εδώ και αιώνες ξαναζωντάνεψαν και σαν να ήθελαν να εκδικηθούν, ξεχύθηκαν καταστρέφοντας στο πέραςμά τους σπίτια και καλλιέργειες.

Το προηγούμενο βράδυ, στην τηλεόραση, ο αστυνομός είχε ακούσει έναν επιστήμονα να λέει ότι ολόκληρη η Ιταλία κινδύνευε από μια τεράστια γεωλογική καταστροφή, επειδή ποτέ καμία κυβέρνηση δεν ασχολήθηκε σοβαρά με τη φροντίδα και την προστασία του εδάφους.

Με λίγα λόγια, ήταν σαν ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού να μη σκέφτηκε ποτέ να επιδιορθώσει τη χαλασμένη στέγη και τις ζημιές στα θεμέλια. Και μετά, έκπληκτος, θα παραπονιόταν που μια μέρα το σπίτι θα κατέρρεε.

Ίσως είναι το τέλος που μας αξίζει, σκέφτηκε με πίκρα ο Μονταλμπάνο.

Άναψε το φως και κοίταξε το ρολόι. Έξι και πέντε. Πολύ νωρίς για να σηκωθεί.

Έμεινε με τα μάτια κλειστά να ακούει τον ήχο της θάλασσας. Πάντα του άρεσε, όπως κι αν ήταν, ήρεμη ή ταραγμένη. Αμέσως συνειδητοποίησε ότι η βροχή είχε σταματήσει. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άνοιξε τα παραθυρόφυλλα.

Η βροντή που τον είχε ξυπνήσει ήταν σαν το τελευταίο, το πιο δυνατό πυροτέχνημα που πέφτει με τη λήξη της γιορτής. Πραγματικά, από τον ουρανό δεν έπεφτε ούτε σταγόνα βροχής και τα σύννεφα που έρχονταν από την ανατολή, ελαφρά και άσπρα, σύντομα θα έδιωχναν μακριά τα βαριά και μαύρα που σκέπαζαν τόσες μέρες την πόλη. Γύρισε να ξαπλώσει ήρεμος.

Η μέρα δε θα ήταν μελαγχολική όπως εκείνες που του χαλούσαν τη διάθεση. Θυμήθηκε ότι ξύπνησε τη στιγμή που έβλεπε ένα όνειρο.

Περπατούσε μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα και η λάμπα πετρελαίου που κρατούσε στο χέρι φώτιζε αχνά. Ήξερε ότι ένα βήμα πίσω του, προχωρούσε με

κόπο ένας άντρας που γνώριζε, αλλά δεν ήξερε το όνομά του. Κάποια στιγμή ο άντρας είπε:

«Δεν αντέχω να σε ακολουθώ, η πληγή μου αιμορραγεί πολύ».

Κι εκείνος είχε απαντήσει:

«Αν καθυστερήσουμε, κινδυνεύουμε, από στιγμή σε στιγμή η σήραγγα μπορεί να καταρρεύσει».

Έπειτα από λίγο, όταν η ανάσα του άντρα πίσω του έγινε πιο βαριά και δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει, άκουσε ένα βογκητό και τον γδούπο που κάνει το σώμα όταν πέφτει καταγής. Γύρισε, κοίταξε πίσω του και πλησίασε. Ο άντρας είχε πέσει μπρούμυτα, στην ωμοπλάτη του προεξείχε η λαβή ενός μεγάλου κουζινομάχαιρου. Κατάλαβε αμέσως ότι ο δύστυχος είχε πεθάνει. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένα δυνατό φύσημα αέρα έσβησε τη λάμπα και αμέσως μετά η σήραγγα κατέρρευσε και ακούστηκε μια βοή σαν να είχε γίνει σεισμός.

Το όνειρο ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης ποσότητας χταποδιού με ξίδι και λάδι που είχε φάει το προηγούμενο βράδυ και της είδησης που είδε στην τηλεόραση και αναφερόταν στον θάνατο περίπου εκατό μεταλλωρύχων σε μεταλλείο της Κίνας.

Ο άντρας με το μαχαίρι στην ωμοπλάτη πού κολούσε όμως;

Προσπάθησε να θυμηθεί, μετά αποφάσισε ότι δεν άξιζε ν' ασχοληθεί.

Σιγά σιγά τον ξαναπήρε ο ύπνος.

Κάποια στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο. Κοίταξε το ρολόι, είχε κοιμηθεί μόνο δέκα λεπτά.

Κακό σημάδι το πρωινό τηλεφώνημα.

Σηκώθηκε και πήγε ν' απαντήσει.

«Εμπρός;»

«Μπιρτί;»

«Δεν είμαι...»

«Πλημμύρισαν τα πάντα, Μπιρτί!»

«Κοιτάξτε, δεν...»

«Μπιρτί, στο κελάρι υπήρχαν εκατό κεφάλια φρέσκο τυρί και τώρα έχει δύο μέτρα νερό!»

«Ακούστε...»

«Και δε φαντάζεσαι τι γίνεται μέσα στην αποθήκη, Μπιρτί».

«Διάολε! Θα με ακούσετε;» ούρλιαξε ο αστυνόμος.

«Δεν είστε...»

«Όχι, δεν είμαι ο Μπιρτίνο! Μισή ώρα προσπαθώ να σας το πω. Έχετε κάνει λάθος αριθμό!»

«Αν δεν είστε ο Μπιρτίνο, τότε με ποιον μιλάω;»

«Με τον δίδυμο αδερφό του!»

Κατέβασε νευριασμένος το ακουστικό και γύρισε να ξαπλώσει βρίζοντας. Την επόμενη στιγμή το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Πετάχτηκε από το κρεβάτι μουγκρίζοντας σαν λιοντάρι, άρπαξε το ακουστικό και φωνάζοντας σαν τρελός, είπε:

«Άντε γαμήσου εσύ, ο Μπιρτίνο και τα εκατό κεφάλια φρέσκο τυρί!».

Κατέβασε το ακουστικό και έβγαλε το τηλέφωνο

από την πρίζα. Είχε εκνευριστεί πάρα πολύ, μόνο μ' ένα καλό ντους θα ηρεμούσε.

Πήγγαινε στο μπάνιο, όταν άκουσε μια παράξενη μουσική από την κρεβατοκάμαρα.

Τι ήταν; Αμέσως μετά κατάλαβε ότι ήταν ο ήχος του κινητού του που σπάνια χρησιμοποιούσε. Απάντησε.

Ήταν ο Φάτσιο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε απότομα.

«Συγγνώμη, αστυνόμε, προσπάθησα να σας τηλεφωνήσω στο σταθερό, αλλά μου απάντησε ένας που... μάλλον πήρα λάθος αριθμό».

Τον Φάτσιο είχε μόλις βρίσει.

«Σίγουρα έκανες λάθος, επειδή εγώ έχω βγάλει το τηλέφωνο από την πρίζα».

Είπε το ψέμα με σταθερή και σίγουρη φωνή.

«Πραγματικά. Γι' αυτό σας τηλεφωνώ στο κινητό. Υπάρχει ένας σκοτωμένος».

Τι άλλο θα μπορούσε να έχει συμβεί;

«Πού;»

«Στην περιοχή Πιτσουτέλλο».

Δεν το είχε ξανακούσει αυτό το μέρος.

«Πού βρίσκεται;»

«Είναι πολύ μπερδεμένο, αστυνόμε. Έρχεται να σας πάρει ο Γκάλλο με το αυτοκίνητο. Εγώ πηγαίνω τώρα εκεί. Α, να φορέσετε γαλότσες, το μέρος είναι σαν βάλτος».

«Καλά. Θα τα πούμε σε λίγο».

Έκλεισε το κινητό, έβαλε στην πρίζα το σταθερό τηλέφωνο και ίσα ίσα που πρόλαβε να φτάσει στην πόρτα του μπάνιου, όταν το άκουσε να χτυπά. Αν ζητούσαν πάλι τον Μπιρτίνο, θα έβρισκε τη διεύθυνση και θα πήγαινε να τους πυροβολήσει όλους. Ακόμη και τα κεφάλια φρέσκου τυριού.

«Αστυνόμε, τι έκανα, σας ξύπνησα;» ρώτησε ανήσυχος ο Καταρέλλα.

«Όχι, ξύπνησα πριν από λίγο. Σε ακούω».

«Αστυνόμε, ήθελα να σας ενημερώσω ότι το υπηρεσιακό αυτοκίνητο που θα οδηγούσε ο Γκάλλο δε θέλει να ξεκινήσει και δεν υπάρχουν άλλα αυτοκίνητα στο γκαράζ στη διαθεσιμότητά μας, επειδή δεν είναι διαθέσιμα γιατί είναι ακινητοποιημένα».

«Τι εννοείς;»

«Ότι κι αυτά είναι χαλασμένα».

«Λοιπόν;»

«Λοιπόν, ο Φάτσιο μου έδωσε εντολή να έρθω να σας πάρω με το δικό μου αυτοκίνητο».

Οχι. Ο Καταρέλλα δεν ήταν ακριβώς άσος στην οδήγηση. Δεν υπήρχε όμως άλλη επιλογή.

«Ξέρεις όμως σε ποια περιοχή βρίσκεται ο πεθαμένος;»

«Βεβαιότατα, αστυνόμε. Και ύστερα, για σιγουριά, θα πάρω και τον πλοηγό που μιλάει».

Ήταν έτοιμος να βγει και έπινε το τρίτο φλιτζάνι καφέ, όταν άκουσε ένα δυνατό, ξαφνικό και βίαιο

χτύπημα στην πόρτα της εισόδου. Τινάχτηκε και του έπεσε λίγος καφές πάνω στο μπουφάν και στις γαλότητες. Βλαστημώντας, έτρεξε να δει τι είχε συμβεί.

Άνοιξε και παραλίγο να πέσει πάνω στο καπό του αυτοκινήτου του Καταρέλλα.

«Ήθελες να μου σπάσεις την πόρτα και να μπεις στο σπίτι με το αυτοκίνητο;»

«Ζητάω κατανόηση και συγχώρεση, αστυνόμε, αλλά γλίστρησε εξαιτίας της λασπουρίας που υπάρχει στον δρόμο. Δεν ευθύνομαι εγώ για τη μητιωρολογική κατάσταση».

«Βάλε όπισθεν και μετακίνησε το αυτοκίνητο για να μπορέσω να βγω».

Ο Καταρέλλα εκτέλεσε την εντολή του ανωτέρου του, η μηχανή μούγκρισε, αλλά το αυτοκίνητο δεν κινήθηκε ούτε χιλιοστό.

«Αστυνόμε, ο δρόμος είναι κατηφόρα και πάνω στη λασπουρία τα λάστιχα γλιστρούν».

Ποιος ξέρει γιατί, αν και δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή, θέλησε να τον διορθώσει.

«Καταρέ, στα ιταλικά λέγεται λασπουριά και όχι λασπουρία».

«Όπως θέλετε εσείς, αστυνόμε».

«Και τι θα κάνουμε τώρα;»

«Αστυνόμε, αν βγείτε από τη βεράντα και μπω εγώ από το ίδιο μέρος, θ' αλλάξουμε θέση».

«Και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα;»

«Ότι εσείς θα οδηγήσετε κι εγώ θα σπρώξω».

Το επιχείρημα του Καταρέλλα τον έπεισε. Άλλαξαν θέση. Και ύστερα από δέκα λεπτά προσπάθειας, τελικά οι ρόδες γύρισαν. Ο Καταρέλλα ανέλαβε να πάει να κλείσει το σπίτι κι όταν επέστρεψε, άλλαξαν για άλλη μια φορά θέση και έφυγαν.

Έπειτα από λίγο ο Καταρέλλα είπε:

«Αστυνόμε, μου εξηγείτε κάτι;».

«Σε ακούω».

«Γιατί στα ιταλικά η λάσπη γίνεται λασπουριά και με το αίμα λέμε αιματοουριά; Λασπώνει και το αίμα;»

«Καταρέ, η λάσπη, επειδή είναι λάσπη, παραμένει λάσπη σε όλες τις γλώσσες του κόσμου και γίνεται λασπουριά, ενώ λέμε αιματοουριά και όχι αιματοουριά».

Ο πλοηγός μιλούσε εδώ και μισή ώρα κι ο Καταρέλλα υπάκουε με σεβασμό, λέγοντας, μάλιστα, κύριε, σε κάθε εντολή που δεχόταν, όταν ο Μονταλμπάνο τον ρώτησε:

«Μόλις τώρα δεν περάσαμε τα διόδια της Μοντελούζα Μπάσσα;».

«Μάλιστα, αστυνόμε».

«Και πού βρίσκεται το μέρος όπου πηγαίνουμε;»

«Πιο πέρα, αστυνόμε».

«Αφού βρισκόμαστε ήδη σε περιοχή της Μοντελούζα, φαντάσου τι θα συναντήσουμε αν προχωρήσουμε ακόμη πιο κάτω!»

«Βέβαια, αστυνόμε, όλη η περιοχή εδώ ανήκει στη Μοντελούζα».

«Τι σχέση έχουμε εμείς μ' έναν πεθαμένο στην περιοχή της Μοντελούζα; Κάνε στην άκρη και σταμάτα. Μετά τηλεφώνησε στο κινητό στον Φάτσιο και δώσε μου να του μιλήσω».

Ο Καταρέλλα υπάκουσε.

«Φάτσιο, μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί πρέπει ν' ασχοληθούμε με μια υπόθεση που δεν είναι της δικαιοδοσίας μας;»

«Ποιος το είπε;»

«Ποιος είπε τι;»

«Ότι δεν είναι της αρμοδιότητάς μας».

«Σου το λέω εγώ! Αν το πτώμα βρέθηκε σε περιοχή της Μοντελούζα, η λογική...»

«Η περιοχή Πιτσουτέλλο βρίσκεται στη δική μας δικαιοδοσία, αστυνόμε. Είναι ακριβώς στα σύνορα με τη Σικουντιάνα».

Χριστέ μου! Κι αυτοί οι δύο βρίσκονταν ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση. Μετά, το μυαλό του Μονταλμπάνο φωτίστηκε.

«Περίμενε μια στιγμή».

Κοίταξε επίμονα τον Καταρέλλα, που τον κοίταξε κι εκείνος λίγο επιφυλακτικά.

«Μου λες σε ποιο μέρος με πηγαίνεις;»

«Στην περιοχή Ριτσουτέλλο, αστυνόμε».

«Καταρέ, ξέρεις τη διαφορά ανάμεσα σ' ένα πι και σ' ένα ρο;»

«Βέβαια, αστυνόμε».

«Εξήγησέ μου, σαν να ήταν γραμμένα με κεφαλαία».

«Κεφαλαία; Περιμένετε να σκεφτώ. Λοιπόν, το ρο έχει κοιλιά και μια γραμμούλα, ενώ το πι έχει μόνο κοιλιά*».

«Σωστά, αλλά τα μπέρδεψες. Με πηγαίνεις σ' ένα μέρος που η λέξη αρχίζει με το γράμμα με την κοιλιά και το ποδαράκι, ενώ έπρεπε να με πας στο μέρος που αρχίζει με το γράμμα που έχει μόνο κοιλιά».

«Δηλαδή έκανα λάθος;»

«Έκανες λάθος».

Ο Καταρέλλα αρχικά κοκκίνισε και αμέσως μετά κιτρίνισε σαν πεθαμένος.

«Οχ, Παναγίτσα μου, τι λάθος έκανα! Οχ, τι λάθος ασυγχώρητο! Έξω από τον δρόμο σάς έφερα, αστυνόμε!»

Ήταν απαρηγόρητος, έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Ο αστυνόμος, για ν' αποφύγει τα χειρότερα, τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

«Έλα, Καταρέ, μην κάνεις έτσι, λεπτό πάνω, λεπτό κάτω, δεν έχει σημασία. Άντε, τώρα πάρε το κινητό και ζήτησε από τον Φάτσιο να σου εξηγήσει καλά πού πρέπει να πάμε».

* Είναι προφανές ότι αναφέρεται στο R και στο P του λατινικού αλφάβητου. (Σ.τ.Μ.)

Στη δεξιά μεριά ενός πρώην επαρχιακού δρόμου, που τώρα είχε μετατραπεί σε ποτάμι λάσπης ταλαιπωρημένο από τα εκατοντάδες ελαστικά φορτηγών, άρχιζε το πλάτωμα ενός εργοταξίου που είχε μετατραπεί σε θάλασσα από λασπόνερα. Από τη μια μεριά, υπήρχαν στοιβαγμένοι τεράστιοι αγωγοί, μέσα στους οποίους χωρούσε να σταθεί όρθιος άνθρωπος.

Υπήρχαν επίσης ένας μεγάλος γερανός, τρία φορτηγά, δύο εκσκαφείς και τρία χωματουργικά μηχανήματα. Συγκεντρωμένα από την άλλη μεριά ήταν μερικά αυτοκίνητα, ανάμεσα στα οποία του Φάτσιο και της Σήμανσης.

Ο δρόμος, μετά τον ανοιχτό χώρο, γινόταν και πάλι κανονικός, ανηφορικός επαρχιακός δρόμος. Περίπου τριάντα μέτρα πιο πέρα, διακρινόταν μια μικρή μονοκατοικία και άλλη μια λίγο πιο μακριά.

Ο Φάτσιο πλησίασε τον αστυνόμο.

«Τι είναι αυτό το εργοτάξιο;»

«Κατασκευάζουν έναν καινούριο αγωγό νερού. Οι εργάτες, εξαιτίας της κακοκαιρίας, έχουν τέσσερις μέρες να δουλέψουν. Όμως νωρίς σήμερα το πρωί, ήρθαν δύο που είχαν αναλάβει να ελέγξουν την κατάσταση. Αυτοί ανακάλυψαν το πτώμα και μας τηλεφώνησαν».

«Εσύ το έχεις δει;»

«Μάλιστα».

Ο Μονταλμπάνο παρατήρησε ότι ο Φάτσιο ετοιμάστηκε να προσθέσει κάτι ακόμη, αλλά σταμάτησε.

«Τι συμβαίνει;»

«Καλύτερα να το δείτε μόνος σας».

«Πού βρίσκεται το πτώμα;»

«Μέσα στον τιμεντένιο αγωγό».

Ο Μονταλμπάνο παραξενεύτηκε.

«Ποιον αγωγό;»

«Αστυνόμε, από δω δε φαίνεται. Τα αυτοκίνητα εμποδίζουν τη θέα. Ανοίγουν μια σήραγγα στον λόφο για να περάσουν οι αγωγοί. Τρία τμήματα του αγωγού έχουν ήδη τοποθετηθεί. Το πτώμα βρέθηκε στο βάθος αυτής της σήραγγας».

«Πάμε».

«Αστυνόμε, μέσα βρίσκονται ακόμη οι άντρες της Σήμανσης. Δε χωράνε πάνω από δύο άτομα. Σε λίγο τελειώνουν».

«Ο ιατροδικαστής Πασκουάνο ήρθε;»

«Μάλιστα. Έριξε μια ματιά κι έφυγε».

«Τι είπε;»

«Οι δύο εργάτες ανακάλυψαν το πτώμα στις έξι και τέταρτο. Ο ιατροδικαστής Πασκουάνο είπε ότι είχε πεθάνει μια ώρα νωρίτερα. Και ότι ήταν φανερό πως δεν τον πυροβόλησαν μέσα στον αγωγό».

«Δηλαδή ότι τον μετέφεραν εκείνοι που τον πυροβόλησαν;»

Ο Φάτσιο φάνηκε λίγο αμήχανος.

«Αστυνόμε, προτιμώ να δείτε μόνος σας».

«Ο εισαγγελέας ήρθε;»

Ήταν γνωστό τοις πάσι ότι ο εισαγγελέας Τομμαζέο τράκαρε πάντα, ακόμη και τις ηλιόλουστες και χωρίς κίνηση μέρες, φαντάσου τι θα συνέβαινε με τη βροχή που είχε πέσει!

«Μάλιστα, αλλά ήρθε ο εισαγγελέας Γιάκονο, επειδή ο Τομμαζέο είναι γριπιασμένος».

«Άκου, θέλω να μιλήσω με τους δύο εργάτες».

«Παλικάρια, ελάτε εδώ!» φώναξε ο Φάτσιο στους δύο άντρες που στέκονταν και κάπνιζαν δίπλα σ' ένα αυτοκίνητο.

Πλησίασαν τσαλαβουτώντας στα λασπόνερα, χαιρέτησαν.

«Καλημέρα. Είμαι ο αστυνόμος Μονταλμπάνο. Τι ώρα φτάσατε εδώ σήμερα το πρωί;»

Οι δύο εργάτες κοιτάχτηκαν. Απάντησε ο μεγαλύτερος, ένας άντρας γύρω στα πενήντα.

«Στις έξι ακριβώς».

«Ήρθατε μόνο μ' ένα αυτοκίνητο;»

«Μάλιστα».

«Και το πρώτο πράγμα που κάνατε ήταν να μπείτε στη σήραγγα;»

«Στη σήραγγα έπρεπε να μπορούμε στο τέλος, αλλά πήγαμε μόλις είδαμε το ποδήλατο».

«Ποιο ποδήλατο;»

«Ένα ποδήλατο πεταμένο καταγής, ακριβώς στην είσοδο της σήραγγας. Σκεφτήκαμε ότι κάποιος μπήκε μέσα για να προστατευτεί και...»

«Μια στιγμή. Πώς μπορεί κάποιος να έρθει με ποδήλατο με τόση λάσπη;»

«Κοιτάξτε, κύριε αστυνόμε, υπάρχει κάτι σαν ξύλινος διάδρομος που κατασκευάσαμε, αλλιώς δε θα μπορούσαμε να κινηθούμε. Φαίνεται μόνο αν πλησιάσετε κοντά».

«Και λοιπόν, τι κάνατε;»

«Τι έπρεπε να κάνουμε; Μπήκαμε με τους φακούς και ακριβώς στο τέλος είδαμε το πτώμα».

«Το αγγίζατε;»

«Όχι».

«Πώς καταλάβατε ότι ήταν πεθαμένος;»

«Όταν κάποιος είναι νεκρός, φαίνεται».

«Τον γνωρίζετε;»

«Όχι, δεν ξέρουμε ποιος είναι. Έχει πέσει μπρούμυτα».

«Είχατε την εντύπωση ότι μπορεί να επρόκειτο για κάποιον που εργάζεται εδώ;»

«Δεν μπορούμε να πούμε ούτε ναι ούτε όχι».

«Έχετε τίποτ' άλλο να μου πείτε;»

«Τίποτα. Βγήκαμε από τη σήραγγα και σας τηλεφώνησα».

«Καλά, ευχαριστώ. Μπορείτε να πηγαίνετε».

Οι δύο άντρες χαιρέτησαν κι έφυγαν βιαστικά. Αδημονούσαν να επιστρέψουν στο σπίτι τους. Μετά υπήρξε κάποια κίνηση στο σημείο όπου ήταν παρκαραρισμένα τα αυτοκίνητα.

«Η Σήμανση τελείωσε» είπε ο Φάτσιο.

«Πήγαινε να μάθεις αν βρήκαν κάτι».

Ο Φάτσιο απομακρύνθηκε. Με τον αρχηγό της Σήμανσης ο Μονταλμπάνο δε θα αντάλλασσε κουβέντα ακόμη κι αν τον βασάνιζαν. Η αντιπάθεια ήταν βαθιά και αμοιβαία.

Ο Φάτσιο επέστρεψε ύστερα από πέντε λεπτά.

«Δε βρήκαν κανέναν κάλυκα, είναι σίγουροι ότι ο άντρας, όταν μπήκε στη σήραγγα, ήταν ήδη τραυματισμένος. Υπάρχει το ίχνος ενός ματωμένου χεριού πάνω στο τοίχωμα του αγωγού, σαν να ακούμπησε για να μην πέσει».

Τα αυτοκίνητα της Σήμανσης έφυγαν. Έμεινε μόνο το αυτοκίνητο του Φάτσιο και το φορτηγάκι του νεκροτομείου.

«Αστυνόμε, στηριχτείτε πάνω μου. Διαφορετικά, υπάρχει περίπτωση να γλιστρήσετε και να λασπωθείτε ολόκληρος».

Ο Μονταλμπάνο δέχτηκε την προσφορά. Προχώρησαν προσεκτικά, με μικρά βήματα και, τελικά, όταν πέρασαν τα δύο αυτοκίνητα, ο αστυνόμος μπόρεσε να δει το σκαμμένο άνοιγμα στη βάση του λόφου και την είσοδο της σήραγγας.

«Τι μήκος έχουν οι τσιμεντένιοι αγωγοί;»

«Έξι μέτρα. Η σήραγγα έχει μήκος δεκαοκτώ μέτρα και το πτώμα βρίσκεται στο τέλος».

Στην αριστερή μεριά της εισόδου, πεταμένο καταγής, ήταν ένα ποδήλατο, μισοκαλυμμένο από λασπόνερα, ενώ οι άντρες της Σήμανσης είχαν βάλει γύ-

ρω γύρω μια κίτρινη ταινία που στηριζόταν σε μερικούς μικρούς πασσάλους για να το απομονώσουν.

Ο αστυνόμος στάθηκε και κοίταξε. Ήταν παλιό, πολυχρησιμοποιημένο, κάποτε είχε πράσινο χρώμα.

«Γιατί άφησε έξω το ποδήλατο και δεν μπήκε συνεχίζοντας να κάνει πετάλι; Χωρούσε άνετα» είπε ο Φάτσιο.

«Νομίζω ότι δεν ήταν κάτι που έκανε με τη θέλησή του. Μάλλον έπεσε και δεν είχε τη δύναμη ν' ανεβεί και πάλι στη σέλα».

«Πάρτε τον φακό μου και προχωρήστε μπροστά» πρότεινε ο Φάτσιο.

Ο Μονταλμπάνο πήρε τον φακό, τον άναψε και μπήκε, ακολουθούμενος από τον Φάτσιο.

Μόλις όμως έκανε δύο βήματα, γύρισε και βγήκε τρέχοντας έξω, βαριανασαίνοντας.

«Τι πάθατε;» τον ρώτησε ο Φάτσιο απορημένος.

Μπορούσε να του πει ότι θυμήθηκε το όνειρο;

«Δε μου έφτανε ο αέρας ν' ανασάνω, ένιωσα ότι πνιγόμεν. Η σήραγγα είναι ασφαλής;»

«Ασφαλέστατη».

«Καλά. Μπαίνουμε» είπε, άναψε και πάλι τον φακό και πήρε βαθιά ανάσα, λες και έπρεπε να κρατήσει την αναπνοή του.